

Arrest

nr. 113 972 van 19 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 juli 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door S. TUCI en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juni 2013 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 17 juli 2013 neemt de adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“L., R.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 20/06/2013

Overdracht CGVS: 24/06/2013

U werd gehoord op 8 juli 2013 van 14.00 uur tot 16.45 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is. Uw advocaat, meester De Smet loco meester Tuci, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Gllanasellë (gemeente Glllogovc, ook wel gemeente Drenas) en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de Kosovaarse oorlog vocht uw vader aan de zijde van het UCK (Ushtria Çlirimtare e Kosovës, Kosovaars Bevrijdingsleger). Op 12 maart 2011 kwamen gemaskerde mannen naar uw woning. Ze gaven uw moeder een brief die voor u bestemd was. Die brief bleek van het AKSh (Armata Kombëtare Shqiptare, Albanees Nationaal Leger) te zijn. Er werd u gevraagd u te komen melden op het kantoor van het AKSh in Prishtinë. Omdat u wist tot wat het AKSh in staat was, besloot u niet te gaan en dook u onder in het huis van uw tante in Drenas. Sindsdien kwamen regelmatig leden van het AKSh naar het huis van uw ouders op zoek naar u. U zou nog een tweede uitnodiging om u te melden gekregen hebben op 3 juli 2011, maar u weet niet waar die is. Op 12 september 2012 kwamen opnieuw gemaskerde leden van het AKSh 's nachts bij uw ouders thuis. Ditmaal overhandigden ze twee brieven waarin stond dat u hun regels niet had opgevolgd en dat u nu zou vermoord worden. Omdat u vond dat de politie u toch niet zou helpen en u vermoedde dat de politie door het AKSh betaald werd, besloot u geen aangifte te doen. Ook in de buitenlanders van KFOR of Eulex had u geen vertrouwen. U besloot het land te verlaten, maar op 20 november 2012 werd u in Hongarije opgepakt. U werd er een maand opgesloten en daarna naar Kosovo gerepatrieerd. Asiel vroeg u er niet aan omdat u niet wist dat dit ging. Hoewel u zelf niets had gehoord van het AKSh en u niet wist of het AKSh nog bij uw ouders naar u was komen vragen, besloot u Kosovo opnieuw te verlaten op 17 juni 2013. Via een smokkelaar die door uw vader geregeld was, reisde u naar België, waar u op 19 juni 2013 aankwam. De dag nadien, op 20 juni 2013, vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 26 november 2010 in Gllanaselle; een oproepingsbrief van het AKSh, speciale eenheid Kobra, d.d. 1 maart 2011 waarin u wordt uitgenodigd u te melden bij de legerstaf van het AKSh in Prishtinë; een arrestatiebevel van het AKSh d.d. 13 september 2012 waarin u ervan beschuldigd wordt te hebben gedeserteerd; een brief van het AKSh d.d. 13 september 2012 waarin staat dat u zwaar zal worden gestraft volgens de militaire wet van het AKSh; en een brief van de gemeente Glllogovc waarin staat dat u tijdens de Kosovaarse oorlog 6 familieleden heeft verloren, d.d. 31 mei 2013.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 7 mei 2013 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit hebt u evenwel niet gedaan. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaarde reeds op 20 november 2012 Kosovo een eerste keer te hebben verlaten. U werd in Hongarije tegengehouden en een maand opgesloten, maar vroeg er geen asiel aan. U verklaarde dat u niet wist dat u in Hongarije asiel kon aanvragen (CGVS, p. 3-4), wat een weinig overtuigende uitleg is. Uw houding kan dan ook maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige

schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Door voorgaande wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd.

Verder dient gewezen te worden op een element dat de waarachtigheid van uw verklaringen gezocht en bedreigd te zijn geweest door het AKSh, dat u verschillende keren een oproeping en een arrestatiebevel zou hebben bezorgd, ernstig op de helling zet. Zo kan er namelijk sterk getwijfeld worden aan de authenticiteit van de convocaties, het arrestatiebevel en de brief van het AKSh die u ter staving van uw asiel relaas heeft neergelegd. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat dergelijke documenten nauwelijks enige bewijswaarde hebben aangezien zij heel eenvoudig nagemaakt kunnen worden. Het is daarnaast ook weinig waarschijnlijk dat een illegale en terroristische organisatie zoals het AKSh zich zou bezighouden met het opmaken en afleveren van officiële documenten zoals een beslissing of convocaties.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw beweerde problemen met het AKSh of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten, waarmee u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 5). Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij eerst de nodige stappen zet tot het verkrijgen van bescherming bij de autoriteiten van zijn of haar land van herkomst alvorens internationale bescherming in te roepen. U liet evenwel na ooit enig beroep te doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten, waaronder in eerste instantie de Kosovaarse politie (KP). U stapte voor uw problemen met het AKSh nooit naar de KP omdat u geen vertrouwen heeft in de politie, omdat de politie toch niets doet, en omdat u de politie er overigens van verdenkt geld te aanvaarden van het AKSh aangezien de meeste moorden die u linkt met het AKSh nooit door de politie werden opgehelderd (CGVS, p. 13-15, 17-18). Deze verklaringen betreffen evenwel volstrekt blote beweringen die geenszins op enige objectieve elementen zijn gestoeld. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2013 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden.

Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient.

Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de Kosovaarse autoriteiten het AKSh sinds de afkondiging van de administratieve instructie nr. 2003/9 op 17 april 2003 als een terroristische en illegale organisatie beschouwen. Sindsdien treden zowel de lokale als internationale gerechtelijke en politiebureaus in Kosovo daadkrachtig op tegen deze organisatie. Dit blijkt onder meer uit twee effectieve veroordelingen van het AKSh. Een eerste volgde naar aanleiding van een aanslag van het AKSh nabij Zvečan en een tweede in maart 2007. Bovendien kan de bescherming zo nodig geboden worden door KFOR (Kosovo Force) en Eulex. KFOR is steeds bijzonder waakzaam in verband met AKSh-activiteiten en heeft reeds meermaals verklaringen afgelegd dat ze elke bedreiging ernstig neemt en desbetreffend zal optreden. U liet evenwel ook na zich voor uw problemen met het AKSh ooit te wenden tot Eulex of tot KFOR. U zocht er geen bescherming omdat u ervan uitging dat ze u toch niet zouden helpen (CGVS, p. 14). Deze motivering is evenwel niet in overeenstemming met voorgaande informatie en volstaat bijgevolg niet als rechtvaardiging voor het niet inroepen van de hulp van KFOR en Eulex. Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht of het inroepen van de hulp van de aanwezige autoriteiten om de nodige bescherming tegen verdere problemen te krijgen. Indien de autoriteiten niet van uw problemen en uw daaruit voortvloeiende vrees op de hoogte worden gebracht, kunnen ze vanzelfsprekend in dit verband ook niet optreden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, welke niet worden betwist. De twijfelachtige bewijskracht van de door u neergelegde documenten van het AKSh werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij heeft het administratief dossier ingediend doch heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie;

Het CGVS verwijst naar het feit dat Kosovo als veilig land wordt beschouwd en beslist tot de weigering van de inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoeker en besluit dat er geen gegronde vrees is.

Het feit dat Kosovo sinds 15 mei 2013 als veilig land wordt beschouwd maakt slecht het bewijslast van verzoeker zwaarder doch wilt niet zeggen dat de vrees voor vervolging onbestaande is;

Ondanks deze "veilige herkomst" is verzoeker bedreigd geweest door de AKSH (ARMATA KOMBET ARE SHQIPT ARE) die algemeen bekend is in het noorden van Albanië;

Men kan bijgevolg niet simpelweg stellen dat verzoeker uit een veilig land komt zonder te moeten verwijzen naar de onzekere situatie die steeds in het noorden van Kosovo (meer bepaald Preshevë) heerst!

Het CGVS beroept zich op de volgende vaststellingen om haar beslissing te motiveren:

-Het komt het CGVS weinig overtuigend over dat verzoeker niet wist dat hij in Hongarijë asiel kon aanvragen terwijl uit verslagen van de VN Vluchtelingenorganisatie (UNHCR) blijkt dat een groot deel van de vluchtelingen en asielzoekers, eens in Hongarije aanbeland, in belabberde omstandigheden terechtkomt. Het is bijgevolg absoluut niet ongeloofwaardig dat verzoeker in Hongarijë tegengehouden werd gedurende een maand en weer naar Kosovo gestuurd werd!

-Vervolgens twijfelt het CGVS over de authenticiteit van de convocatie, het arrestatiebevel en de brief van het AKSH die verzoeker ter staving neerlegt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat deze documenten nauwelijks enige bewijswaarde hebben aangezien ze eenvoudig kunnen worden nagemaakt. Het CGVS beweert vervolgens dat het weinig waarschijnlijk is dat een illegale en terroristische organisatie zich zou bezighouden met het opmaken en afleveren van officiële documenten.

Wel, het CGVS zou meer opzoeken doen alvorens zulke loze vaststellingen in haar beslissingen te zetten. Deze illegale en terroristische organisatie mobiliseert met veel druk en dit zowel schriftelijk als via video's. Verzoeker voegt in bijlage een krantenartikel van *lajmeshqip.com* dd. 13.01.2013 (stuk 3);

-Tenslotte stelt het CGVS dat verzoeker geen beroep heeft gedaan op de lokale politie of op KFOR en EULEX; Het CGVS geeft zelf toe in haar beslissing dat de politie beperkte mogelijkheden heeft om complexe misdaden, zoals terrorisme aan te pakken en verwijt verzoeker dat hij geen hulp gevraagd heeft bij de politie ...

Vervolgens verwijst het CGVS naar de daadkrachtige tussenkomst van de lokale, internationale en politionele autoriteiten en beroept zich op twee effectieve veroordelingen in maart 2007 evenals naar de ernstige tussenkomst van KFOR en EULEX terwijl de headlines dd 22.08.2011 van UNMIK rapporteren dat "the violent acts of the extreme and criminal groups in the north have not been resolved from the investigators and justice for a n entire decade." (stuk 2)

Men kan bijgevolg vaststellen dat EULEX toegeeft dat de klachten niet kunnen worden opgevolgd wegens het gebrek aan bewijs.

Verzoeker kan bijgevolg niet terecht bij de lokale en internationale autoriteiten!

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;"

3.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van het vertrouwensbeginsel merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van dit beginsel, zonder evenwel aan te geven op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In tegenstelling tot wat verzoeker nog voorhoudt, betreft het *in casu* geen stereotiepe motivering, maar wordt er ingegaan op de feitelijkeheden eigen aan de zaak van verzoeker.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is

in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2013 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (hierna: het KB van 7 mei 2013), luidt als volgt:

“De minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de minister van Buitenlandse Zaken hebben besloten om volgende landen voor te dragen als veilig land van herkomst.

Het gaat om volgende landen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- FYROM*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië*

De Regering is van oordeel dat deze landen in principe moeten worden beschouwd als veilige landen van herkomst, gezien deze beantwoorden aan de criteria die worden beschreven in artikel 57/6/1,

tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals ook blijkt uit het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Deze criteria hebben niet alleen betrekking op aspecten van algemene politieke aard (bijvoorbeeld het bestaan van democratische instellingen, de politieke stabiliteit), maar ook op de rechtstoestand en de naleving van mensenrechten, zowel betreffende de formele verplichtingen die een land op zich heeft genomen (partij bij het EVRM) als de naleving daarvan in de praktijk. De beoordeling of er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, is gebaseerd op een diepgaande analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die een aanzienlijke expertise daarover heeft opgebouwd.

Er werd verder nauwe aansluiting gezocht bij het beleid van de overige Europese landen.

Niettegenstaande ook uit het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze.

Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen."

Verzoeker betwist niet afkomstig te zijn uit Kosovo, dat als een veilig land wordt beschouwd.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker in dat kader naar voren heeft gebracht -en dus ook met het element als zou hij niet geweten hebben dat hij in Hongarije asiel kon aanvragen- doch gemotiveerd heeft waarom deze uitleg weinig overtuigend is. Door slechts te verwijzen naar de verslagen van het UNHCR waaruit blijkt dat asielzoekers in Hongarije in "belabberde omstandigheden" terechtkomen, toont verzoeker geenszins aan dat de commissaris-generaal in onredelijkheid heeft besloten dat de uitleg van verzoeker de algemene geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade ondermijnt.

Het motief in de bestreden beslissing: "Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit hebt u evenwel niet gedaan. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaarde reeds op 20 november 2012 Kosovo een eerste keer te hebben verlaten. U werd in Hongarije tegengehouden en een maand opgesloten, maar vroeg er geen asiel aan. U verklaarde dat u niet wist dat u in Hongarije asiel kon aanvragen (CGVS, p. 3-4), wat een weinig overtuigende uitleg is. Uw houding kan dan ook maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Door voorgaande wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd." kan de Raad geenszins kennelijk onredelijk bevinden.

Verzoeker betwist ook het motief in de beslissing dat de commissaris-generaal twijfelt aan de authenticiteit van de convocatie, het arrestatiebevel en de brief van het AKSH. Verzoeker betoogt dat deze illegale en terroristische organisatie zowel schriftelijk als via video's mobiliseert. Hij verwijst naar een krantenartikel in bijlage van het verzoekschrift.

Het motief in de bestreden beslissing, met name "Verder dient gewezen te worden op een element dat de waarachtigheid van uw verklaringen gezocht en bedreigd te zijn geweest door het AKSH, dat u verschillende keren een oproeping en een arrestatiebevel zou hebben bezorgd, ernstig op de helling

zet. Zo kan er namelijk sterk getwijfeld worden aan de authenticiteit van de convocatie, het arrestatiebevel en de brief van het AKSh die u ter staving van uw asiel relaas heeft neergelegd. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat dergelijke documenten nauwelijks enige bewijswaarde hebben aangezien zij heel eenvoudig nagemaakt kunnen worden. Het is daarnaast ook weinig waarschijnlijk dat een illegale en terroristische organisatie zoals het AKSh' zich zou bezighouden met het opmaken en afleveren van officiële documenten zoals een beslissing of convocatie.”, wordt niet weerlegd door verzoeker aan de hand van een niet vertaald krantenartikel waarvan de Raad vermoedt dat het is opgesteld in de Kosovaarse taal.

De informatie van het Commissariaat-generaal is afkomstig van objectieve, gekende en gerespecteerde mensenrechtenorganisaties, persagentschappen en politieke partijen. Deze wordt niet in het gedrang gebracht door een niet vertaald krantenartikel, bijgebracht door verzoeker.

Vervolgens meent verzoeker dat de commissaris-generaal in zijn beslissing toegeeft dat de politie beperkte mogelijkheden heeft om complexe misdaden, zoals terrorisme aan te pakken. Verzoeker verwijst naar *“de headlines dd 22.08.2011 van UNMIK”* waarin Eulex toegeeft dat de klachten niet kunnen worden opgevolgd wegens het gebrek aan bewijs. Verzoeker kan aldus niet terecht bij de lokale en internationale autoriteiten.

De commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing het volgende aan: *“Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw beweerde problemen met het AKSh of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten, waarmee u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 5). Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij eerst de nodige stappen zet tot het verkrijgen van bescherming bij de autoriteiten van zijn of haar land van herkomst alvorens internationale bescherming in te roepen. U liet evenwel na ooit enig beroep te doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten, waaronder in eerste instantie de Kosovaarse politie (KP). U stapte voor uw problemen met het AKSh nooit naar de KP omdat u geen vertrouwen heeft in de politie, omdat de politie toch niets doet, en omdat u de politie er overigens van verdenkt geld te aanvaarden van het AKSh aangezien de meeste moorden die u linkt met het AKSh nooit door de politie werden opgehelderd (CGVS, p. 13-15, 17-18). Deze verklaringen betreffen evenwel volstrekt blote beweringen die geenszins op enige objectieve elementen zijn gestoeld. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2013 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden.*

Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.”

Verzoeker slaagt er niet in de beschikbare informatie van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat wanneer de Kosovaarse politie van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2013 op afdoende wijze actie onderneemt, te weerleggen door te verwijzen naar een rapport van UNMIK dat dateert van 22 augustus 2011. Bovendien voegt de commissaris-generaal in de beslissing het volgende toe: *“Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de Kosovaarse autoriteiten het AKSh sinds de afkondiging van de administratieve instructie nr. 2003/9 op 17 april 2003 als een terroristische en illegale organisatie beschouwen. Sindsdien treden zowel de lokale als internationale gerechtelijke en politionele autoriteiten in Kosovo daadkrachtig op tegen deze organisatie. Dit blijkt onder meer uit twee effectieve veroordelingen van het AKSh. Een eerste volgde naar aanleiding van een aanslag van het AKSh nabij Zvečan en een tweede in maart 2007. Bovendien kan de bescherming zo nodig geboden worden door KFOR (Kosovo Force) en Eulex. KFOR is steeds bijzonder waakzaam in verband met AKSh-activiteiten en heeft reeds meermaals verklaringen afgelegd dat ze elke bedreiging ernstig neemt en desbetreffend*

zal optreden. U liet evenwel ook na zich voor uw problemen met het AKSh ooit te wenden tot Eulex of tot KFOR. U zocht er geen bescherming omdat u ervan uitging dat ze u toch niet zouden helpen (CGVS, p. 14). Deze motivering is evenwel niet in overeenstemming met voorgaande informatie en volstaat bijgevolg niet als rechtvaardiging voor het niet invoeren van de hulp van KFOR en Eulex. Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht of het invoeren van de hulp van de aanwezige autoriteiten om de nodige bescherming tegen verdere problemen te krijgen. Indien de autoriteiten niet van uw problemen en uw daaruit voortvloeiende vrees op de hoogte worden gebracht, kunnen ze vanzelfsprekend in dit verband ook niet optreden.”

Verzoeker herhaalt thans in het verzoekschrift dat hij niet terecht kan bij de lokale en internationale autoriteiten. Met dergelijk betoog slaagt verzoeker er evenwel niet in afbreuk te doen aan de motivering ter zake in de bestreden beslissing. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat rekening houdende met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de uitleg van verzoeker, met name dat hij geen bescherming heeft gezocht omdat hij ervan uitgaat dat Eulex of KFOR toch niet helpen, niet volstaat ter rechtvaardiging voor het niet invoeren van de hulp van KFOR en Eulex.

Het betoog van verzoeker kan in het licht van zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, niet overtuigen om het motief ter zake in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te bevinden.

Verzoeker slaagt er niet in om de motieven van de bestreden beslissing, die steunen op de gegevens van het dossier, te weerleggen. Hij toont niet aan dat de motieven steunen op een foutieve feitenvinding en kennelijk onredelijk zijn.

Het eerste middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 3 EVRM stelt dat «Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»;

Het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 EVRM;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM;

Dat het begin van bewijs kan steunen op rapporten van Amnesty International en de International Human Rights Commission;

Dat het EHRM het volgende stelt aangaande de bewijslevering van het risico op een ontorende behandeling:

"It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it.(...) The foregoing principles, and in particular the need to examine all the facts of the case, require that this assessment must focus on the foreseeable consequences of the removal of the applicant to the country of destination. This in turn must be considered in the light of the general situation there as well as the applicant's personal circumstances. (...) Exceptionally, however, in cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill treatment, the Court has considered that the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and his or her membership to the group concerned"; (Arrest NA. V THE UNITED KINGDOM, 17 juli 2008, Application no. 25904/07)

Het Hof stelt immers dienaangaande dat "Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it."; (EHRM., NAITHE UNITED KINGDOM, arrest dd. 17 juli 2008, § 111);

Een schending van artikel 3 EVRM kan bijgevolg worden vastgesteld;"

3.4 In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat met de bestreden beslissing wordt geweigerd om de asielaanvraag in overweging te nemen, doch geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen verwijderingsmaatregel in noch gaat zij gepaard met een bevel om het

grondgebied te verlaten. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De Commissaris Generaal heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Artikel 48/4 § 1 bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4 §2 stelt verder dat ernstige schade bestaat uit doodstraf of executie, of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in haar land van herkomst, of de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uw Raad oordeelde over deze bepaling:

"Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vereist dat een vreemdeling een reëel risico op ernstige schade aantoon, zoals bedoeld in paragraaf 2 van deze bepaling. Uit paragraaf 2, c) blijkt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict, volstaat. De Belgische wetgever blijkt hier met toepassing van artikel 3 van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 een iets ruimere marge te hebben gecreëerd om de subsidiaire rechtsbescherming toe te kennen.

Uit de memorie van toelichting bij de Wet van 15 september 2006 blijkt dat artikel 26 (dat artikel 48/4 invoegt) het volgende wordt vermeld bij paragraaf 2, c): "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is." Hieruit lijkt te moeten worden afgeleid dat het aantonen van een algemene situatie, die bedreigend is voor de bevolking van een land of regio, voldoende kan zijn om tot subsidiaire bescherming te kunnen besluiten."

De Commissaris Generaal oordeelde dat verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat hij aan de criteria van artikel 48/4 Vreemdelingenwet voldoet. De beslissing wordt op dit punt noch formeel noch materieel gemotiveerd.

De Raad van State oordeelde reeds dat het aantonen van een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land, voldoende kan zijn om tot subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.

Wanneer verzoeker terugkeert naar haar land loopt zij een reëel risico op schade.

Aan verzoeker had dan ook de subsidiaire beschermingsstatus moeten worden zijn toegekend.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsverplichting.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Commissaris Generaal.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.6 Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij zou worden erkend als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Aangezien de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betreft, genomen met toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker niet met goed gevolg rechtstreeks verwijzen naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker als onderdaan van een veilig land van herkomst niet in overweging wordt genomen.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Zoals blijkt uit de bespreking onder het eerste middel, heeft de commissaris-generaal na zorgvuldig onderzoek niet kennelijk onredelijk beslist tot de weigering van inoverwegingname van verzoekers asielaanvraag. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele en materiële motiveringsplicht verwijst de Raad naar zijn bespreking onder het eerste middel.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN